

Селена

Заклучих входната врата на офис-сградата и нагазих във втвърдящата се кал на подобието на улица. Между новите строежи и вече построените нагъсто полупразни блокове, като като островчета се гушеха дворчетата на две-три от последните останали къщички в квартала. От тях лавнаха кучета. Погледнах телефона - 20:22. Мамка му, сигурно пак аз затварям последен. Докато се прибера, ще съмне. Естествено, места за паркиране не са останали. Пак погледнах екрана - да 20:22 си светеше. Няма грешка. Е, според Лукяненко, ако често засичаш такива съвпадения на цифри, значи имаш потенциал за магьосник. То добре поне, че не 22:22, че съвсем щях да се омагьосам...

Докато заобикалях локвите засякох с периферното си зрение движение малко пред мен и вдигнах глава. Момиче със съвсем неподходяща за сезона ефирна рокля, или кавото там беше (хитон?) идваше срещу мен. Всъщност съвсем буквално срещу, защото не забелязах опити да ме заобиколи. Спрях се, като през главата ми минаваха мисли, как голите ѝ ръце още не са замръзнали. След това осъзнах, че я виждах прекалено ясно, въпреки относително слабото осветление на улицата. Тогава забелязах, че всъщност я обгръща някакво сияние, което позволява да виждам толкова добре подробностите.

Аз, знаете съм много рационален човек. Не съм суеверен, не вярвам в духове и разни магически същества. Обаче заради поредицата за Хари Дрезден в главата ми се завъртяха мисли, че човек никога не бива да се доверява на феите и да сключва сделки с тях. Както и че всички същества, идващи от "*Nevernever*" са коварни.

Тръснах глава за да се отърва от суеверията и да се върна в реалността. Какъвто и да беше случаят, трябва да имаше някакво реалистично обяснение.

Междувременно съществото спря на крачка пред мен. Всъщност не бе момиче. Лицето ѝ изглеждаше младо, но някак по-скоро лишено от възраст, ако това е възможно. Сребристи коси се спускаха на вълни до гърдите ѝ.

– Извинете, господине, бихте ли ми помогнали?

Обикновено при такова обръщение ускорявам ход. Да, може наистина човекът да е закъсал и два лева да не му достигат, за да се прибере до "на майната му", но най-често, както практиката го показва, тези два лева продължават да не достигат и "закъсалият" продължава да събира от други милостливи наивници. А и най-често зад просещият седи добре организирана банда, която си разпределя приходите от наивниците.

В случая обаче нямах много ходове - когато има тълпа е лесно да продължиш, но когато си сам, някак грубо се получава. Огледах се. Обнадеждаващо бе, че не е виждаха глави, които да надничат зад ъгъла, или силуети в сенките. Но пък със сенките никога не може да е сигурен човек.

– Как бих могъл да ви помогна? – запитах, като същевременно под влияние на прочетеното в “Хари Дрезден” се стараех, да не гледам към съществуването, за да не попадна под хипнотично влияние.

– Не ме ли позна?

Аха, вече сме на “ти”, значи! Все пак погледнах към натрапницата. Лицето ѝ сега изглеждаше някак по-кръгло, а на кожата се появиха много познати петна. Всъщност МНОГО познати.

– Селена? – колебливо попитах.

– Известна съм и под това име. Вие обикновено ползвате името, дадено ми от римляните.

– И как бих могъл да ти помогна – (щом ще я караме на “ти”, пука ми коя си) – Ти си голяма, силна – каканижех глупости, чудейки се в какво се забърквам в момента.

– Бях. Хората ми строяха храмове, принасяха ми дарове. Сега съм забравена, обречена да изчезна. Само някои племена в джунглите, които не са достигнати от вашата цивилизация още ме почитат, както и някои по-начетени хора знаят за мен. Скоро от спомен, ще се превърна в нищо. Готова съм, да ти кажа, къде са тия племена, ако ми помогнеш.

– Знаеш ли, преди години щях да се интересувам от офертата. Но днес приключенският дух ме е напуснал. По-добре тези племена да си живеят както са свикнали. Докосне ли ги цивилизацията, или ще изчезнат, или ще се цивилизоват и за теб ще е по-лошо.

– Те са маргинали и така или иначе ще изчезнат. Те не представляват интерес. Искам да ме помнят цивилизованите народи. Вие, хората ни създавате, после ни забравяте и ние умираме.

– Нищо нередно. Умират и звездите. Даже и Вселената някога ще умре. Какво остава за някакви измислени същества. Още повече си поживяла доста, в сравнение с човешки...

Физически почувствах изпепеляващият гняв, който я обзе. Изгарящ до мозъка на костите. В следващият момент гневът премина в отчаяние, за да се избавя от което изпитвах неистово желание да побегна. Отчаянието отстъпи място на тъга, дълбока,

потискаща, смазваща. За щастие тя успя да си овладее чувствата, преди да успее да ме срине. Остана само някакво усещане за примирение.

– Толкова да изпадна, да се опитвам да сключа сделка със смъртен!

– То, като гледам, госпожо, същото определение важи и за вас.

– Знаеш ли какво е, да си някой, да те почитат и в следващия миг вече никой да нехае за тебе!

Тогава си го спомних. Пътувахме с кола от към феста в Каварна и в Търново го видяхме да пресича пред нас. Стар човек, с все още добро телосложение, с оръфан и зацапан костюм, който някога е бил представителен теглеше кашон с хартия и спираше до кофите с боклук, за да вземе търкалящите се наоколо хартии и картони. Някога той е бил някой. С този костюм се е явявал на важни срещи. Сигурно е управлявал хора. Сега събираше хартия, за да се изхрани. Не просеше и не молеше. Опитваше се да се справи сам. Представих си, как в дома му библиотеката е пълна с книги, но той не иска да ги предаде за рециклиране, а събира отпадъци. А може би вече е останал без дом и костюмът му е единственият спомен от онези дни, когато е бил някой. Спомних си и за много други случаи, на хора, останали на улицата, изгубили работата си, домовете си, семействата си.

– Виждал съм. Не съм го изпитвал лично, но знам, че никой не е застрахован от това.

– Тогава би могъл да ми помогнеш, поне малко хората да си спомнят за мен.

Писа, че [сме приятели](#), за това се обърнах към теб.

Опаа - имам си читателка! И то каква!

– Щом ми четеш писанията, значи знаеш, отношението ми към всякакви божества и тем подобни...

– Не се възгордявай! Не съм ти читател. Понеже ме призова в писанието си научих за него.

Призовал? А, да - Луна. Римляните, вярно.

– Е, ти значи нямаш проблем. Щом с всяко споменаване на името ти те призовават, значи...

– Не разбираш! Самото споменаване на небесното тяло не ми носи нищо. Понеже ти си му дал живот с твоето писане, за това стигна до мен. Аз олицетворявам живата му страна! Не схващаш ли!

Аха, “лелката” май започна да се горещи. Всъщност, не бе повод за радост, понеже бързо си спомних гнева ѝ от преди малко. Не исках пак да го изпитам, но пък от вътре ми идваше да я дразня.

– Ми, явно нещо не зацепвам.

– Не какво?

– Ох, не разбирам. Обясни по-подробно, защо въобще трябва да ми пука.

– Да ти какво?

– Оооо, да представлява интерес за мен твоят проблем! Според мен, човечеството е по-добре без богове.

– Наистина не разбираш!

– За това чакам обяснение. Готов съм да го приема, ако е разумно.

– Аз не искам, да се върнат ония времена и хората пак да ме почитат. Дълги години исках, надявах се. Това време мина. Отдавна съм се примирила. Искам само да бъда помнена, за да не изчезна завинаги.

– Как да ти кажа, този проблем е далеч от мен. На мен ми остават не много години още. Хората, които обичам и ценя също живеят кратко. Някои вече ги няма. Ти помниш доста повече години. И да изчезнеш, какво толкова ще се промени?

– Ако изчезна, Луната ще остане просто един камък, който обикаля на повече от 300 000 км. от тук. Всякаква романтика, въздишките на влюбените, песните и стиховете за лунната пътека, всички картини и фотографии ще изгубят чара си, ще станат безсмислени. Вие, хората ни създавате и после не можете без нас.

– Да бе, от боговете, които сме си създали, освен проблеми нищо друго не сме видяли.

– Не говоря САМО за боговете – тя почти изкрещя. Изплаших се, да не привлечем внимание на хората от съседните блокове, но никой не реагира – всички възшебни същества, които създавате. Ние не можем без вас - чрез вашите мисли и спомени живеем, но и вие не можете без нас! Без нас ще сте като... като... като кучетата! За тях камъкът е нещо, което служи за препикаване. За вас той може да послужи да изваяте от него красота, поезия, устрем, надежда! Ако ние изчезнем и камъкът ще стане просто камък. Още повече, вече изваяните статуи ще се превърнат в просто камъни, на които някой чудак е придал странни форми, прахосвайки безсмислено безброй часове от живота си!

Погледнах я отново. Сиянието беше изчезнало. Пред мен стоеше много стара жена, въпреки липсата на бръчки по лицето и голите ръце.

Бялата ѝ рокля, хитон или каквото беше там беше износена, с много крѝпки. Стара, отчаяна, примирена жена, опитваща да запази остатъците си от гордост и достойнство.

– Добре. Ще опитам да помогна. Но не бих могъл да направя кой знае какво. Аз имам малко читатели. Не публикувам в големи издания, а само на сайта си...

– Вече се радвам и на трохи. – въздъхна тя и се разпиля като звезден прах. Не знам, стори ли ми се, или действително чух “благодаря”, в момента, в който изчезна.

– Всички може да го докараме до там, да се радваме на трохи – продължих да говоря към мястото, на което стоеше тя доскоро. – За това ще опитам да помогна.

В този момент чух отново лая на кучетата. Дадох си сметка, че докато траеше срещата, нямаше лай и други шумове. Явно сме били изолирани от света. Това беше добре, понеже никой случаен минавач не ме е чул, как си приказвам сам - сигурен бях, че само аз съм виждал... ммм... нещото, с което разговарях.

“Уф, утрепах сума време - вече сигурно е 22:22 – помислих си.” Вкъщи щяха да ме чакат на нокти. А обяснението, че съм закъснял, защото съм си лафил с древна, закъсала богиня само щеше да влоши положението.... Погледнах телефона: 20:22. Не бе изминала даже минута! Вторачих се отново - последното число стана 23, но след първата двойка си стоеше тлъста нула. Въздъхнах с облекчение и се затътрих към колата.

Вкъщи се замислих отново върху случката и може би прибързаното обещание, което дадох. Боговете, когато си траят на тихо в спомените и документите на човечеството са безопасни. Но винаги, когато се изкара някой бог от нафталина има опасност да започне свой живот и да излезе от контрол. А гадните същества много лесно обсебват умовете на хората. Пресен (в геологически аспект) пример е как преди малко по-малко от 2000 години, царят на господстващата по това време нация решила да пенсионира тогавашните си богове, които “бичели айляк” и го давали непукисти с друг, жесток бог, който да държи подчинените му народи обединени, кротки и послушни. За това избрал един маргинален бог на пустинно племе. Изтупал го от пустинния пясък и го издигнал като върховен бог на всички подчинени народи. Богът обаче бързо излязъл от контрол и сега от тази велика нация са останали само спомени, документи и артефакти, а той продължава да управлява мислите и постъпките на по-голямата част от земното население. Обсебил умовете на хората до различна степен, като почнем от периодичното палене на свещи и правене на метани, до там, че някои се запасват с динамит и взривяват невинни хора, чието единствено прегрешение е, че вярват в същия бог, но по “друг начин” и се учат на вяра от друга книга. Или пък ирландския вариант, практикуван до скоро, при който не ставаш зян, заедно с неверниците, а тайничко слагаш бомбичка някъде, където се веселят хора,

които вярват в същия бог почти по твоя начин, учат се на вяра от същата книга като тебе, но мъничките разлики във вярата правят оправдано убийството им, както и почернянето на роднините им. Които пък си го връщат после...

Но всъщност, даже и бог не е необходим, за да бъдат управлявани големи маси хора. Близката история го показва с комунизма, който маскиран като идеология, на практика [си е пълнокръвна религия](#), като вместо бог има за патрон наукообразна химера.

Такаа, с боговете работата е опасна. От друга страна те са произведение на човешката мисъл, на творческия дух на хората. С тях са свързани и много красиви и интересни легенди, както и много история. Да унищожиш окончателно бог е като да разрушиш паметник. Паметникът също може да служи за поклонение и нездравии ритуали. Но да го разрушиш е като да отстраниш част от историята. Добра, лоша, историята е такава, каквато е.

А и тази Селена май не е от лошите богове. Всъщност даже е била прецакана, да обича Ендимион, който пък бил приспан за вечни времена от Зевс, за дете докато Зевс се развявал по разни нимфи Хера му сложила рога с Ендимион. Щото Зевс и Хера си слагали рога взаимно, но не си държали сметка за това - зер върховният пост се изпуска заради дреболии. А за да изпуснат парата си го изкарвали на потърпевшите...

Добре Селена. Ще изпълня обещанието си. Единственото, което мога да направя, е да публикувам тази история. Аз нямам много читатели. Но пък Нет широк, потребители много, може и повечко хора да си припомнят за тебе.

Да видим накратко за кого става въпрос;

Име - Селена, Мена, римски вариант - Луна

Професия - богиня на Луната, в пенсия

По съвместителство същата длъжност се е заемала в част от древната история и от Артемида.

Известен мит, май само този, за Ендимион е останал, другите са потънали в забвение.

Спомената в няколко реда в "Старогръцки легенди и митове" от Николай А. Кун, с няколко реда и в "От Земята до Луната" от Жул Верн.

Ако някой се сеца за други митове, свързани със същата личност от митологията, ще се радвам да ги сподели. От мен толкова за сега.

ПП. На тези, които ще останат възмутени от този текст и ще питат “ти правиш ли разлика между “Алла(х) акбар и слава на Бог”, както неведнъж са ме питали ще препоръчам този текст:

<http://www.middleeastrising.com/palestinian-christians-we-say-allahu-akbar-too/> - повод за много сериозен размисъл.

Надраскано през ноември 2016-а година от Неандерталеца Джо
под [CC-BY](#) лиценз